

Toimittajalta.

Kesäkurseilla tänä vuonna luettiin muutamia Paavalin epistoloita. Kolossalaiskirjeitä pohdittaessa tehtiin muutamia kysymyksiä, joihin vastasin yhteisesti seuraavaan tapaan:

Kun olin nuori teosofi – nimittäin vasta alkanut tutkia näitä asioita ja muutenkin nuori iältäni, – sain monesta kirjasta lukea, että Jeesus Kristus ei itse perustanut kristinuskoa ja kirkkoa, vaan Paavali. Oli verrattain yleinen käsitys ei ainoastaan oppineiden piirissä, vaan myöskin pappien ja teologien kesken ja monen muunkin ihmisen tajunnassa, että Paavali se oikeastaan oli, joka laski perustuksen kirkolle ja kristinopille. Ja kun minäkin olin teosofina tullut siihen käsitykseen kristinuskosta, että se oli samaa kuin vuorisaarna, oli luonnollista, että hyväksyin hengessäni, että Paavali oikeastaan oli vain sotkenut asioita. Jeesus oli julistanut evankeliumin ja antanut vuorisaarnan, ja Paavali tuli ja rupesi puhumaan Jumalan vihasta, sovituksista, lunastuksista ja enemmän tai vähemmän järjettömistä asioista. Näin ajattelin ja pyyhkäisin ensin pois Paavalin mielestäni. Voisinpa yhä vieläkin sanoa: Kun tahdomme tietää mitä kristinuskko on, silloin älkäämme alussa välittääkö Paavalista, vaan kuunnelkaamme, mitä Jeesus Kristus on sanonut. Tämä on luonnollinen ja oikea asenne, sillä emme pääse koskaan selville siitä, mikä oli todellinen ensimmäinen kristinuskko, ellemmme tutustu evankeliumien Kristukseen. Epistoloista emme pääse selville siitä, mitä Jeesus Kristus oli opettanut. Jää aina hämärät ja sekavat käsitykset niisanotusta kristinuskosta, jos säilytämme mielessämme lapsuudessa oppimamme dogmit ja sekoitamme lunastukset, ristit, verikuolemat y. m. Jeesuksen Kristuksen selviin sanoihin ja opetukseen evankeliumissa – vuorisaarnassa. On tervettä, jos alussa emme hyväksy opinkappaleita, vaan omaksumme kristinuskona ainoastaan Jeesuksen Kristuksen itsensä antamat elämänneuvot, hänen vuorisaarnansa ennen kaikkea ja hänen viisi käskyään. Kun ensin ymmärrämme, että Jeesus on niin opettanut, ja omaksumme käskyt sillä tavalla, että elämme niitä, silloin aivan kuin itsestään unohtuvatkin kaikki teologiset opinkappaleet metafysisillisistä asioista. Emme käsitä, miksi puhutaan rististä, verestä, kuolemasta j. n. e. yksinkertaisten käskyjen ohella. Jeesus sanoo selvästi: „älä suutu, älä ole epäpuhdas, älä vammo, älä ole pahaa vastaan, rakasta vihollistasi.“ Milloinkä ehdimme ajatella sovituksia, ristiä y. m. yliluonnollisia asioita, kun meille jää yllin kyllin puuhaa käskyjen kanssa? Ne antavat meille kylliksi sekä ajattelemisen että tekemisen aihetta. Ja Jumalan kanssa välimme tulee hyväksi, samassa kun alamme olla puhtaita, rehellisiä, sävyisiä, nöyriä, pahaa vastustamattomia j. n. e. Minä vaelsin vuosikautia siinä, että ymmärsin, että tämä oli Jeesuksen Kristuksen seuraamista. Ja vaikka ei kestänyt kauan ennenkuin ymmärsin eräitä muitakin asioita – esimerkiksi, että ihminen on jälleensyntyvä olento, että karma on j. n. e., sillä ne eivät sotineet käskyjen noudattamista vastaan, – niin kuitenkin en hengessäni ollut missään tekemisissä lunastusten, verikuolemain ja

semmoisten kanssa. Ne olivat turhia, julmia ja rumia asioita. En harrastanut Paavalia millään tavalla enkä ollut innostunut häneen.

Mutta sitten huomasin, että Uudessa Testamentissa on, paitsi noita evankeliumeja ja ihmeellisiä kertomuksia Jeesuksesta Kristuksesta, lyhyesti kaksi tapahtumaa kerrottu, jotka ovat sangen erikoista laatua, koska niistä on vähän laajemmin kerrottu, vaikka kuitenkin vain viittaamalla. Toinen tapahtuma on kertomus Stefanuksen kuolemasta. Kun Stefanus kivitettiin kuoliaaksi – hän oli ensimmäinen kristitty marttyyri, – kerrotaan, että kun hänen päälleen heitetään kiviä ja hän kaatuu polvilleen, silloin hänen silmänsä menevät auki, hän näkee taivaisiin ja näkee siellä Jumalan, Jeesuksen ja enkeleitä. Taivaat aukenevat hänelle ja hän kuolee äärettömässä autuudessa. Hänen silmänsä kirkastuivat niin yliluonnollisen kirkaiksi, että eräs mies, joka vartioi kivittäjien vaatteita ja katseli sieltä etäämpää, kohtasi Stefanuksen katseen ja jäi ihmetellen miettimään, mitä tuon ihmisen silmissä oli ja mitä se mies oikeastaan näki. Ja hän, joka ehkä muiden muassa oli kehoittanut kivittämään Stefanusta, sai tärisyttävän pistoksen sydämeensä siinä katsellessaan. Tämä mies oli Saulus, diasporajuutalainen, yläluokkalainen hyvän kasvatuksen saanut rabbiini. Toinen kertomus koskeekin häntä. Apostolien Teoissa – samassa kirjassa, missä kerrotaan Stefanuksen kuolemasta, – kerrotaan nyt, että Saulus sai, ollessaan matkalla kristittyjä vainoamaan, yhtäkkiä Damaskuksen tiellä läpikäydä ihmeellisen kokemuksen. Suuri valo häikäisi hänen silmiään ja hän tuli kuin sokeaksi. Siinä valossa hän kuitenkin näki – ainakin hän kuuli Jeesuksen Kristuksen hänelle puhuvan. Tämän Damaskuskokemuksensa perästä hän muuttui. Hänestä tuli Paavali. Hän vetäytyi joksikin aikaa yksinäisyyteen ja nautti opetusta joltain viisaammalta kristityltä. Sitten hän lähti Jerusalemiin tapaamaan toisia apostoleita ja neuvottelemaan heidän kanssaan. Hän oli saanut sisältään käskyn, että hänen piti levittää Kristuksen sanomaa ympäri maailman. Jerusalemista päin oli kuultu hänen ihmeellisestä kääntymyksestään ja että hän tahtoi tehdä työtä heidän kanssaan, ja apostolit kutsuivat hänet sinne. Paavalista tuli siten se pakanain apostoli, joka levitti kristinuskoa kreikkalaisten, roomalaisten y. m. kesken.

Nyt meidän huomiomme pitää totuudenetsijöinä kohdistua Paavalin Damaskuskokemukseen, sillä olisi aivan liian halpahintaista, jos ajattelisimme siltä kannalta, että Jeesus teki hänestä aatteenlevittäjän ilmestymällä hänelle ja omalla auktoriteetillaan vaikuttamalla niin, että hän rupesi työskentelemään sen asian puolesta, jota vastaan hän oli ennen ollut. Semmoinen näkökanta olisi liian pintapuolinen. Kyllähän meidän päivinämme moni materialisti kääntyy uskomaan henkimaailmaan, jos hän spiritistisessä istunnossa tulee täysin vakuutetuksi, että henkimaailma on olemassa. Hän ei voi kieltää järkeään ja ajatustaan; ei voi enää sanoa, että vainajia ei ole olemassa. Moni tiedemies, joka ennen nauttoi taikauskolle tuleen järkytetyksi ja muuttaa materialistisen kantansa spiritistiseksi vakaumukseksi. Tämä on luonnollista, mutta emme käsitä Paavalia, jos luulemme, että Paavalin Damaskuskokemus oli jotain tämän suuntaista. Semmoinen ei olisi ollut edes

tarpeen Paavalille, sillä rabbiinina hän tiesi, että henkimaailma oli olemassa – että vainajia oli. Paavali uskoi ennakolta sen.

Hänen kokemuksensa oli toista laatua. Se oli todellista henkistä kokemusta – henkistä uudestaansyntyä. Ja jollemme itse ymmärrä tätä Paavalin kokemusta, emme täysin ymmärrä hänen kirjeitään. Silloin meidän on parempi jäädä tuolle kannalle, että Jeesus toi vuorisäärin käskyt ja muut opetukset, ja kristinusko on sitä, että seuraamme niitä. Emme voi ymmärtää Paavalia, ellemmme ymmärrä hänen Damaskuskokemustaan. Vasta kun olemme selvillä, mitä Damaskuskokemus oli, voimme ymmärtää Paavalia ja mitä hän opettaa ja kirjoittaa epistoloissaan. Nyt on asian laita niin, että ei ole ollenkaan mahdotonta nykyajan ihmisen läpikäydä samaa Damaskuskokemusta kuin Paavali. Päinvastoin – minusta syvempi kristinusko alkaa Damaskuskokemuksesta. Valmistavaa puuhaa on, että ensin kulkee Jeesuksen jäljissä, uskoo Jeesuksen sanomaan ja noudattaa hänen käskyjään. Mutta sitten, kun on tätä valmistavaa tietä kulkenut, avautuu uusi syvempi käsitys Jeesuksen sanomasta ja Jeesuksesta Kristuksesta itsestään ja koko kristinuskosta. Ja se tulee silloin, kun läpikäy Paavalin Damaskuskokemuksen. Silloin kristitty astuu kuin uuteen maailmaan – metafysiilliseen maailmaan. Hän ymmärtää Paavalin kirjeitä ja tietää mistä Paavali kirjoittaa j. n. e. Hän ymmärtää minkätähden Paavali kirjoittaa juuri tuolla tavalla – vähän epäröiden, mutta silti varmasti. Epäröiden, että osaisikohan valita ymmärrettäviä sanoja, jonka tähden hän pyytää ystäviltaan, että he rukoillen auttaisivat häntä oikealla tavalla tulkitsemaan, mitä tietää ja mitä oli kokenut. Paavalin Damaskuskokemus on todella erinomaisen käännteentekevä, merkillinen ja syvälinen kokemus, sillä silloin – jos nyt otaksomme, että teemme semmoisen kokemuksen – Kristus tulee meille ja samalla meissä eläväksi. Jeesus Natsarealainen tuli jo valmistavalla tiellä opettajaksemme. Näimme hänet viisaana, hyvänä ihmisenä, jota nimitettiin Kristukseksi, ja kuuntelimme hänen sanojaan elämän ristiriitojen jälkeen. Mutta kun teemme Paavalin (tai Stefanuksen) Damaskuskokemuksen, silloin avautuu meille Kristus kosmillisena ja mystillisinä.

Paavali näki sillä hetkellä mikä on Jumalan Poika. „Näki“ sana on vaillinainen – tietämistä se oli. Siihen mahtuu näkeminen ja kuuleminen, – mutta samalla uusilla aisteilla havaitaan jotain. Se ei ole selvänäköä tavallisessa merkityksessä, ei mitään, jota näkee vain ulkopuolisesti, vaan se on muutos ihmisen koko olemuksessa. Ihmisen tajunta tulee toiseen maailmaan, vaikka se asuu ruumiissa. Ihminen irtautuu ruumiista ja saa kuin toisen ruumiin, joka ei ole haamu, ilmiöllinen, fenomenaalinen, vaan joka on uusi tila. Voisimme sanoa, että se on kuin uusi väreily, vibratio toisessa maailmassa, jolla ei muotoa itsessään ole, jollei „katsele“. Jos katselee, voi nähdä itsessäänkin muodon ja voi muotoja nähdä muuallakin. Mutta koko muodollisuus on niin suuri sivuseikka, että siihen ei jaksakaan kiinnittää huomiota; koko huomio kiintyy niihin ylliluonnollisiin asioihin, jotka siellä tulevat tiedoksi. Ja yksi kohta Damaskuskokemuksessa on juuri se, että näkee Jumalan Pojan, kosmillisen Kristuksen, sen täydellisyysihanteen, joka elää Isän tajunnassa. Kokemuksessa joutuu itse Isän,

Jumalan kanssa kosketukseen, mutta sillä tavalla, että tulee tajuiiseksi Hänen ihannekuvastaan, Hänen kosmisesta Kristuksestaan. Tämä täydellisyyskuva on elävä. Sana „kuva“ on huono ja väärä sana, mutta en keksi parempaa. Paavali itse käyttää sitä sanaa; sentähden se sana tulee mieleen. Se on elävä Taivaallinen Ihminen. Siitä elävästä Taivaallisesta Ihmisestä tulee Paavali Damaskuskokemuksessaan tietoiseksi ja huomaa, että tämä Taivaallinen Ihminen, tämä kosminen Kristus täyttää koko maapallon, koko aurinkokunnan, koko meidän maailmamme. Sen hän tajuaa, näkee, tietää. Siinä piilee täydellisyden siemen ja täydellisyden mahdollisuus kaikille eläville olennoille, sillä elävä Kristus on täällä kaikkialla. Jumalan Poika on laskettu salaisena siemenenä kaikkien ihmisten henkeen.

Mutta Damaskuskokemuksessa on toinenkin ihmeellinen puoli, jonka Paavali myös heti havaitsee, nim. se, että tämä taivaallinen ihminen, tämä Jumalan Poika, kuvastuu Jeesuksena Kristuksena. Se on aivan kuin Jeesus Kristus olisi kaikkialla – ja ei kuitenkaan. Jeesus Kristus on yksilönä tuossa ja sanoo Paavalille: „kuinka sinä taistelet minua vastaan.“ Paavali näkee, että Jumalan Poika on kaikkialla, mutta Jeesus Kristus seisoo hänen edessään ja puhuu: „miksi sinä minua vastaan taistelet.“ Ja se „minä“ on kaikkialla ja Jeesuksessa Kristuksessa. Tämä on se toinen ihmeellinen mysterio, minkä Paavali Damaskuskokemuksessa havaitsee. Hän näkee, että kosminen Kristus on nyt laskeutunut alas ihmiskuntaan – se tuli Jeesus Natsarealaisen kautta. Hän oli se, jonka välityksellä Kristus, Jumalan Poika laskeutui ihmiskuntaan, asuen nyt jokaisen ihmisen hengessä. Se elämä siis, joka on Jeesus Natsarealaisessa, on kaikkialla. Jeesus on elävä symboli siitä. Hän näkee, kuinka kaikkialla on Jeesuksen ruumis ja veri, toisin sanoen henkevöitynyt elämän voima. Veri tarkoittaa minuuden aineilmennystä näkyväisessä maailmassa ja tässä näyssä sitä elämänvoimaa, jonka välityksellä minuus ilmenee – toisin sanoen sitä elämää, joka virtaa kaikkialla ja on joutunut Kristus-tajunnan läpätunkemaksi. Kaikki on itse asiassa Jumalan Pojan ruumista. Maapallo on sitä. Maapallosta kasvavan puun hedelmä on Kristuksen ruumista. Se vehnä, joka kasvaa pellolla, on myöskin nyt Kristuksen ruumista. Jos siitä tehdään leipää, on se Kristuksen ruumista. Nyt ei ole enää sitä paikkaa luonnossa, jossa ei väreilisi Kristuksen ruumis. Koko maapallon ja aurinkokunnan aurassa se väreilee. Sen elämänvoima ja minä on joka paikassa. Samoin on hänen verensä, joka virtaa joka paikassa.

Damaskuskokemuksessaan Paavali vaistomaisesti lausuu itsekseen: „hänen verensä virtaa kaikkialla ja hänen ruumiinsa on kaikkialla.“ Ja myöhemmin hän saa kuulla, että Jeesus itse on käyttänyt semmoista sanontatapaa – opetuslapsilleen hän oli puhunut lihasta ja verestä. Nuo sanat ovat realistisia symbooleja todellisuudesta, sillä kun Jeesus menee pois, on Kristuksen ruumis kaikkialla ja Kristuksen veri virtaa kaikkialla. Tämän Paavali näkee ja tajuaa.

Ja minun täytyy sanoa, että oikeastaan ihmettelen, kuinka nerokas ja selväjärkinen hän on, kun hän sitten kertoo tästä uudesta asiasta niinkin luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla, kuin hän kertoo, sillä hän näkee kolmanneksi vielä sen seikan

– hän itse koki sen, – että me ihmiset tulemme täydellisiksi taikka astumme tielle täydellisyyteen päin sillä, että otamme vastaan tuon Kristuksen – Jumalan Pojan – ruumiin ja veren; että otamme hänen elämänvoimansa, jossa Kristusminuus on, itsessämme vastaan. Ja kun otamme sen hengessämme ja sielussamme vastaan, silloin tämä Kristuselämä meidät puhdistaa ja pyhittää. Me emme osaa eikä meidän tarvitse nousta minkäänlaisiksi jumalallisiksi olennoiksi. Mutta meidän tulee valmistua ja puhdistua niin, että saamme läpikäydä Damaskuskokemuksen. Kun se kokemus avaa taivaitten portit, silloin otamme vastaan henkeemme ja sieluamme, omaan minuuteemme Kristuksen minän; hänen verensä ja ruumiinsa välityksellä otamme hänen väreilynsä kosmoksessa itseemme. Meidänkin olemuksemme alkaa samalla tavalla väreillä, kun otamme hänen elämänvoimansa ja verensä vastaan, jossa asuu hänen minänsä, – niinkuin Paavali sanoo: „Kristus elää nyt minussa.“ Jumalan Pojan minuus tulee meihin ja puhdistaa sielumme kaikesta synnistä – „veripunaisesta lumivalkoiseksi“.

Paavali tuli kokemuksessaan niin häikäistyksi, – se oli hänestä, oppineesta miehestä, niin mullistavaa, järkyttävää ja ihmeellistä, että hänen elämänsä kokonaan muuttui. Hän lähti nyt miltei yli-inhimillisellä voimalla ja ponnella julistamaan sitä uutta sanomaa, jota kukaan ennen ei ollut julistanut, koska itse asia oli tapahtunut nyt vasta.